

Az Úr megszólít minket, és viharunk idején arra hív meg, hogy ébredjünk fel, aktivizáljuk a szolidaritást és a reménységet, mivel ezek szilárdságot, támaszt és értelmet adhatnak ezeknek az óráknak, amikor látszólag minden hajótörést szenved. Az Úr felkel, hogy felébressze és új élettel töltsen meg húsvéti hitünket.

Van horgonyunk is: a keresztye által megmenekültünk. Van kormánykere-
künk: a keresztye szabadulást hozott nekünk. Van reménységünk: keresztye által meggyógyultunk, Ő magához ölelt minket, hogy semmi és senki ne szakíthasson el bennünket az Ő megváltó szeretetétől. Az elkülönítésben, amikor mindannyian szenvedünk szereteteink és a velük való találkozásaink hiányától, megtapasztaljuk rengeteg dolognak a hiányát. De újra meghalljuk a minket megmentő üzenetet: Ő feltámadt és közöttünk él! Az Úr a keresztyéről meghív minket arra, hogy újra rá-
leljünk az életre, amely miránk vár, fordítsuk tekintetünket azok felé, akik szol-
longatnak bennünket, erősítsük meg, ismerjük fel és mozdítsuk elő a kegyelmet, amely bennünk lakozik. Ne oltssuk ki a pislákoló mécseslámpát (vö. Iz 42,3), amely soha nem betegszik meg, hanem hagyjuk újraéledni a reményt.

A keresztye átölelése azt jelenti, hogy bátorságra lelünk mindannak az átölelé-
séhez, ami jelen korunkban idegenkedést, visszatetszést kelt bennünk, és leg-
alább egy pillanatra hátrahagyjuk a mindenhatóság és a birtoklás zaklatott vá-
gyát, hogy ily módon teret nyissunk azon kreativitás előtt, amelyet csakis a Szent-
lélek tud felszítani. Azt jelenti, hogy megeljük a bátorságot olyan helyek fellelé-
séhez, ahol mindannyian megérezhetik: meghívást nyertek; és amelyek lehetővé
teszik a vendégszeretet, a testvéri érzület és a szolidaritás új formáinak a meg-
élését. Keresztye által megmenekültünk, hogy befogadjuk a reményt, és engedjük,
hogy ez a keresztye megerősítsen és fenntartsa minket az összes lehetséges úton-
módon. Ez segít majd abban, hogy képesek legyünk megőrizni önmagunkat és
másokat is. Ha átöleljük az Urat, akkor a reményt öleljük át: íme, a hit ereje, amely
megszabadít a félelemtől és reménnyel ajándékoz meg minket.

„Miért félték ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?” Kedves Testvéreim,
erről a helyről, amely Péter sziklaszilárd hitét hirdeti, ezen az estén mindannyi-
ótokat az Úrra szeretnélek bízni, a Szűzanya közbenjárását kérve, aki a nép üdve,
a tengernek csillaga a vihar idején.

Ezek a kolonnádok átölelik Rómát és az egész világot. Innen szálljon le rátok
vigasztaló ölelésként Isten áldása.

Urunk, áldd meg a világot, adj egészséget a testnek, vigasztalást a szívnek! Azt
kéred tőlünk, hogy ne féljünk. Ám hitünk gyöngye, mi pedig félelemmel teltek va-
gyunk. Te, Urunk, ne hagyj magunkra minket a vihar tombolása idején. Ismételd
el újra: „Ne féljete!” (Mt 28,5). Mi pedig Péterrel együtt „minden gondunkkal
hozzád fordulunk, mert neked gondod van ránk” (vö. 1 Pt 5,7).

magyarkurir.hu

**MINDSZENTY JÓZSEF ÁLTALÁNOS ISKOLA, GIMNÁZIUM ÉS KOLLÉGIUM – ISKOLA-
LELKÉSZSÉG; SZENT KERESZT TEMPLOMIGAZGATÓSÁG – 8900 Zalaegerszeg,
Zárda utca 25. • Email: mindszenty@martinus.hu • Facebook: [Isko-
lalelkészség, Zalaegerszeg](#) • Instagram: [mmt_official_christian](#)**

Hírnök

2020. március 29.
Nagybőjt 5. vasárnapja

*Mindszenty József Általános Iskola, Gimnázium és Kollégium – Iskolalelkészség
Szent Kereszt Templomigazgatóság*

**A püspöki konferencia rendelkezésének megfelelően kápolnánkban a
nyilvános szentmisék meghatározatlan ideig szünetlenek.**

**Kápolnánk
március 30 és április 3 között is
nyitva
8 és 9 óra között**

Ingyenesen letölthető az Adoremus, az Új Ember és a Mértékadó

Az Új Ember kiadója úgy döntött, hogy ingyenesen elérhetővé és letölthetővé
teszi az *Adoremushoz* hasonlóan az *Új Ember* legfrissebb lapszámain is az *ujem-
ber.hu* honlapon. Értelemszerűen az olvasók körében közkedvelt *Mértékadó* kul-
turális melléklet is megnyílik.

Ferenc pápa beszéde 2020. március 27-én

„Aznapi alkonyatkor” (Mk 4,35). Így kezdődik az evangéliumi szakasz, amelyet
az imént hallottunk. Már hetek óta úgy érezzük, leszállt az este. Sűrű árnyékok
borultak tereinkre, utcáinkra és városainkra; uralmuk alá hajtották az életeinket,
mindent megsüketítő csönddel és vigasztalan ürességgel töltve el, amely minden
dolgot megbénít jártában: érezni lehet a levegőben, észre lehet venni a gesztu-
sokban, elárulják a tekintetek.

Rémültté és elvesztetté váltunk. Akárcsak az evangéliumi szakaszban szereplő
tanítványok, felkészületlenül miránk is ránk tört a váratlan és vad vihar. Ráéb-
redtünk, hogy mindannyian ugyanabban a bárkában vagyunk, mind törékenyek

és irányt vesztettek, ugyanakkor mégis fontosak és szükségesek vagyunk, mindannyian arra nyertünk meghívást, hogy evezzünk együtt, hisz mindannyiunknak szüksége van a kölcsönös támasznyújtásra.

Ebben a bárkában... itt vagyunk mindannyian. Akárcsak azok a tanítványok, akik egy hangon szólalnak meg, és szorongásukban ezt mondják: „Elveszünk” (v. 38), mi is ugyanígy rájöttünk, hogy nem tudunk külön-külön, a magunk erejéből előre jutni, hanem csakis együttesen.

Könnyen magunkra ismerhetünk ebben az elbeszélésben. Sokkal nehezebb azonban megértenünk Jézus magatartását. Miközben a tanítványok természetesen izgatottak és reményvesztettek, Ő a tatnál van, a bárkának azon a részén, amelyik először süllyed el. És mit csinál? A háborgás ellenére békésen alszik, bízva az Atyában – ez az egyetlen alkalom, amikor azt látjuk az evangéliumban, hogy Jézus alszik. Amikor aztán felébrednek, majd lecsillapítja a szelet és a vizeket, odafordul a tanítványokhoz, és megrovóan így szól hozzájuk: „Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?” (v. 40).

Próbáljuk megérteni! Miben is rejlik a tanítványok hitének a hiánya, amely szemben áll Jézus bizalmával? Ők továbbra is hittek Benne, hiszen Őt hívták segítségül. De figyeljük meg, hogyan szólítják meg őt: „Mester, nem törődöl velem, hogy elveszünk?” (v. 38). Ez egyáltalán nem érdekli Téged: úgy gondolják, hogy Jézus közönyös velük szemben, nem törődik velük. Közöttünk, családjainkban az egyik legfájdalmasabb dolog az, amikor ezt mondják: „Nem törődsz velem?”. Olyan mondat ez, amely megsebez, és elszabadítja a szív viharait.

Jézust is megrázza. Hiszen senki sem törődik jobban velünk, mint Ő. És valóban: ahogy megszólítják, rögtön megmenti reményvesztett tanítványait.

A vihar leleplezi sebezhetőségünket, és lemeztelenítve elénk állítja hamis és felszínes biztonságérzéseinket, amelyek segítségével meghatároztuk életeink forgatókönyveit, a terveinket, a szokásainkat és prioritásainkat. Megmutatja, hogy engedjük elaludni, hátra maradni azt, ami táplálja, fenntartja és erősíti az életünket és a közösségünket. A vihar feltárja mindazon elhatározásainkat, amelyekkel úgy mond „be akartuk csomagolni” és el akartuk felejtetni azt, ami táplálta népeink lelkét; mindazokat a próbálkozásainkat, amelyekkel látszólag „üdvös” szokások révén „anesztetizáltuk” magunkat, s képtelenné váltunk arra, hogy megszólítsuk a saját gyökereinket és felidézzük időseink emlékezetét. Ezzel pedig megfosztottuk magunkat attól az immunitástól, amely ahhoz szükséges, hogy szembenézzünk ezzel a viszontagsággal.

A vihar által lehullottak a sztereotípiák álarcai, melyekkel álcáztuk az „egónkat”, amelyet soha nem érdekel semmi más, csak önnön imázsa; ugyanakkor újra lelepleződött az az (áldott) közösséghez tartozásunk is, amelyet nem tagadhunk meg: testvérként összetartozunk. Testvérként összetartozunk.

„Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?”. Uram, a te Igéd a mai estén szíven üt és miránk vonatkozik, mindannyiunkra. Ebben a mi világunkban, amelyet Te nálunknál is jobban szeretsz, a lehető legnagyobb sebességgel robogunk előre, úgy éreztük, erősek és mindenre képesek vagyunk. Epekedtünk a haszonra, engedjük, hogy felemésszenek minket a tárgyak és megrészegítsen a sie-

tősség. Nem álltunk meg a hívásodra, nem tértünk észre a háborúkkal és a bolygószintű igazságtalanságokkal szemben, nem hallottuk meg sem a szegényeknek, sem a mi súlyosan beteg bolygónknak a kiáltását. Folytattunk mindent rendíthetetlenül, és úgy gondoltuk, örökre egészségesek maradunk egy beteg világban. Most, amikor háborgó tengeren hajózunk, tehozzád esdeklünk: „Kelj fel, Urunk!”

„Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?” Urunk, te egy felhívással fordulsz felénk: a hit felhívásával. Nem is annyira arról van szó, hogy higgyük: Te létezel, hanem sokkal inkább arról, hogy Hozzád menjünk és bízunk Benned. Ennek a nagybőjtnek az idején visszhangzik a Te sürgető felhívásod: „Térjetelek meg”, „térjetelek vissza hozzám teljes szívetekből” (Joel 2,12). Arra hívsz meg minket, hogy a próbatétel jelen idejét a döntés idejeként éljük meg. Nem a Te ítéleted ideje ez, hanem a mi ítéletünké: annak az ideje, hogy döntsünk, mi az, ami számít, és mi az, ami elmúlik. Külön kell választanunk azt, ami szükséges, attól, ami nem az. Annak az ideje van, Urunk, hogy az életünk útját újból Feléd és a többi ember felé irányozzuk. Magunk körül láthatunk megannyi példás útitársat, akik a félelem közepette is a saját életük odaajándékozásával válaszoltak. Ez a Szentlélek hatékony ereje, amely bátor és nagylelkű felajánlásokba fordult át, azokban öltött testet. Ez a Szentlélek élete, amely képes megszabadítani, értékelni és megmutatni, hogy életeinket olyan – legtöbbször elfeledett – közös személyek szövök egybe és tartják fenn, akik soha nem jelennek meg a magazinok címlapjain, sem a legújabb showműsorok hatalmas kifutóin, ám napjainkban mégis kétségkívül ők írják történelmünk leginkább döntő fontosságú történéseit: az orvosok, az ápolók, a bevásárlóközpontok dolgozói, a takarítók, a gondozók, a szállítók, a rendfenntartók, az önkéntesek, a papok, a szerzetesek és még sokan mások, akik megértették: senki sem menekülhet meg egyedül, önmagában.

A szenvedéssel szemközt mérlegre kerül, valójában mennyire fejlettek a népeink; ugyanakkor felfedezzük és megtapasztaljuk Jézus főpapi imáját: „legyenek mindnyájan egy” (Jn 17,21). Hány és hány ember gyakorol minden áldott nap türelmet és sugároz reménységet, óvakodik attól, hogy ne a pánikot, hanem a közös felelősségvállalást terjessze. Hány és hány apa, anya, nagypapa és nagymama, tanár mutatja meg apró és hétköznapi gesztusokkal a gyermekeinknek, miként nézzenek szembe ezzel a válsággal s jussanak túl rajta, újragondolva a szokásaikat, felemelve a tekintetüket és imára indítva őket. Hányan imádkoznak, tesznek felajánlást és járnak közben mindannyiunk javára. Az imádság és a csendes szolgálat: ezek a mi győztes fegyvereink.

„Miért féltetek ennyire? Még mindig nincs bennetek hit?” A hit kezdete az, ha tudatosul bennünk: rászorulunk az üdvösségre. Nem vagyunk elégségesek önmagunknak, egyedül elsüllyedünk: szükségünk van az Úrra, ahogyan a régi hajósoknak szükségük volt a csillagokra. Hívjuk meg Jézust életünk bárkájába! Bízunk Rá a félelmeinket, mivel Ő legyőzi azokat! Akárcsak a tanítványok, mi is meg fogjuk tapasztalni, hogy ha Ő a fedélzeten van, nem fogunk hajótörést szenvedni. Ez ugyanis Isten ereje: mindazt, ami velünk történik, képes jóra fordítani, még a legrosszabb dolgokat is. Elhozza a csendes időt a viharainkba, mivel ha Isten velünk, az élet nem hal meg sohasem.